

במדינה

דרכי חיים

מוסר עבודה

הפרסור היכה את הזונה משום שסירבה לצאת לעבודה.

עורא בוארון (27) מרמלה כעס מאוד על מרים קופטי (19). ביולי השנה היא יצאה לעבוד כזונה והביאה לו סכום נאה של 5000 שקל. אך למחרת סירבה לצאת לעבודה. הוא חשב כי מוסר-העבודה שלה ירד פלאים. והחליט לעשות משהו כדי להעלות את רמת המוסר שלה.

קצין מיסטרסה. שעבר ליד בית המישפט ברמלה, נדהם לראות צעירה שוכבת על המדרכה וגבר מורט בשערותיה. מכה אותה וגם נוסף ברגלה הימנית. הקצין התערב ועצר על המקום את בוארון. אחרי שהציל את האשה העביר הקצין את הננין לחקירת המישפט רה. התובעת שרה דותן הגישה כתבי-אישום נגד בוארון באשמת תקיפה וסרסור לזנות, ומרים קופטי באה לבית-המישפט כדי לתת עדות על אחר.

קריוזה. כאשר חקר עורכי-הדין משה מרוז, את הזונה, התברר סיפור שונה לחלוטין. לבריה, היה כל העניין טעות אחת גדולה. קצין הי מיסטרסה שעבר במקום לא הבין נכון את המחזה שנגלה לעיניו. לא היה כל תקיפה או תיגרה. מרים הייתה ב"קריוזה" בהשפעת סמים. ונפלה לארץ.

בוארון, שהוא החבר שלה האוהב אותה והעומד להתחתן איתה, רק ניסה לעזור לה. הוא רצה להקים אותה על רגליה ולא התכוון להכותה.

אחרי עדותה של הנערה, ביקשה התביעה מהשופט דוד ולך לעצור את בוארון עד תום ההליכים נגדו. אך הסניגור מרוז הצביע על כך עובדה, כי האשה כבר סיימה את עדותה ואין סכנה כי הוא ינסה להשפיע עליה. הוא טען כי השניים מאהבים, ומכיוון ששניהם

פרנקיט מרוז אין סכנה

משתמשים בסמים הם זקוקים מאוד האחד לרעותו, ואין להושיב את מרשו במעצר.

בית-המישפט נעתר לסניגור, שחרר את בוארון.

מגמו ורשה הגיע שלמה שמלצמן (מימין) למחנה הריכוז

בוכנוולד - ועכשיו הוא שוכח נגד הסבת בניירות

שוכח הרעב

ישראל, לקיבוץ שדות-ים. שם נשא אשה, והלך ללמוד בירושלים. הוא למד ביולוגיה, וגולדו לו שני בנים. אחרי שסיים את לימודיו, נסע לי צרפת, ועבד שם במכון פאסטר, במעבדות שנוהלו על-ידי חתן פרס נובל ז'אק מונו. אחרי-כך חזר לי ארץ, ומכאן נסע לארצות-הברית. לבסוף החליט לחדול להיות "הי

יהודי הנווד", כדבריו. הוא חיפש את השרשים, את הקשר עם הארץ, ולפני שלוש שנים קנה יחידת-משק במושב והתחיל לעבד ארץ. שני בניו מגוייסים, בנו הצעיר נמצא בסירת-הצנחנים, והוא היה בבירור.

שמלצמן אומר שבנו עמי, שי חזר מבירור, אינו זה שיצא לשם. "הוא ערשיו אדם אחר. הוא לא מדבר הרבה, אבל שומעים את זה בקול שלו ורואים את זה בהתנהגות שלו. אני יודע שעברה עליו טרי-אומה, כמו שעלי עברה טראומה כשהייתי ילד."

כאשר חזר שלמה שמלצמן לישראל, הוא לא הכיר את החברה שמצא. "מה זה אומר שכאשר ילד בן 14 פותח עיתון, והדבר הראשון

נשק אוטומטי. למחרת בבוקר שכב אחד הבורחים ליד הגדר. במרחק של עשרה מטרים מן הצריף שבו התגוררה משפחת שמלצמן, שומרים גרמנים עמדו ליד הפצוע. רי השיחו שאיש לא יתקרב כדי להגיש לו עזרה. הוא גסס במשך שלושה ימים עד שמת.

שם נפרדה המישפחה. האם נעלה. האב והבן הושלכו לקרונות הבקר שהולכו אותם על פני פור לין וצפון-גרמניה. למחנה ההשמדה בוכנוולד שליד ויימאר. זה היה בשנת 1942.

"אלה היו החיים בחברת המוות, יום-יום כשהיית קם בבוקר, היית רואה שהשכן לא התעורר. הוא מת. כל יום היו ערימות של גוויות ליד הצריפים. אני זוכר את הריח הנורא של המשרפות. שם נשארנו עד הסוף. בסוף '44 התחילו הגרמנים לפנות את המחנה. מי שהלך לא חזר עוד. אני ניצלתי. הת'כתבתי במירפאה. גם אבי ניצל. הוא ברח כדי לחפש אותי. כשבאו לקחת אותו מהצריף שלו, ביום של השיחורר מבוכני וואלד", מספר שמלצמן, מצאתי

את החנות. לקחה אותי ושתי מיני וודות, והלכנו למרכז ורשה, ששם גרו הוריה.

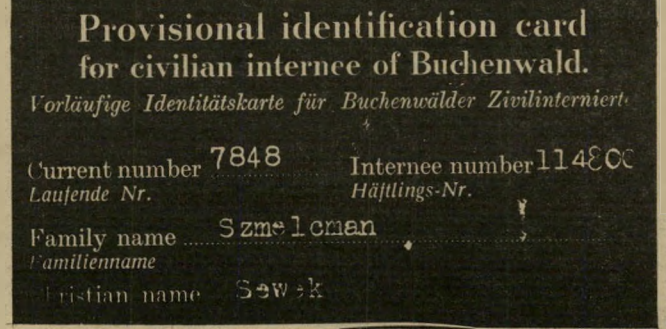
היתה הרגשה של חוסר-אונים. אתה הולך ברחובות, ומשמאל ומימין נופלות הפצצות. בתים הופכים כים להבות. כשעברנו את גשר פוניאטובסקי על הוויסלה, שכב שם סוס שפגז פגע בכיטנו. הוא גסס בתוך דמו. מהעגלה שהיתה רתומה אליו ניסו להחליץ אנשים. אחרי-כך אני זוכר אשה שהלכה ברחוב, שי בידה האחת היא אוזנות בילד, וב-שנייה בשמילת-פוך שנקרעה. רי הנוצות התפרו באוויר. ניסינו לה מצוא מחסה מהפצצות בבית-קפה. שהיו בו שולחנות שיש. בפינה יש בה מישפחה עם ילדה.

"פיתאום נפלה פצצה. והילדה היתה לכתם דם. אחרי-כך נכנסנו למרתף, ויהודי דתי אחד עמד שם ליד חביות עם כל מיני המוצים ור צעק: שמע ישראל! חשבתי שאור לי הוא באמת מדבר אל אלוהים. המראות והקולות שזוכר שלמה שמלצמן הם קשים. לפעמים קולו נשבר. לפעמים הוא עוצר ושותק לרגע. הוא זוכר את "האקציות" של הנאצים בגטו כשהגברים נלקחו לעבודה. הוא זוכר את המראות של שוטרים יהודים משתפיי-עוולה. הי מכים בחבריהם. הוא זוכר כיצד היכו באביו בבוט.

מהגטו בוורשה הצליחה מישפחת שמלצמן לברוח. האב הגיע למחנה-עבודה בעיר תעשייתית בפולין. הוא היה שערן במיקצועו. אמו של שלמה

שמלצמן (באמצע) אחרי השיחורר צלילים חוכרים

תעודת-השיחורר של שמלצמן ממחנה בוכנוולד. לא ויהיה כמותה

שהוא קורא זה מדור הבורסה? הוא אומר: "אומר שמלצמן עדי החזרתי לפתיה בשביתת-הרעב: יש צלילים שמגיעים לאוזניי. הם דומים מאוד לצלילים שמעתי בלידותי. כל הטרמינולוגיה הזאת של המילחמה: מטהרים, לוחצים, מנקים, כותשים. מילים מופשטות כאלה. שמתחת להן מסתתרים מוות. דם, אנשים וצער נורא. אני שומע "ערבי מסריח". ואני זוכר ששמעתי לרכו את הערבים בגלל סיבות היגייניות." אני זוכר שהגרמנים אמרו שצריך לעשות ליהודים גטו כי וורשה, בגלל סיבות סניטריות. זאת בשבילי ועקת "הצילו" נגד התפררות מוסרית. אני מרגיש שבתורה שלנו האכזריות הופכת לי נורמה. לפני שנה נפגשתי בעבור דתי עם קבוצת אנשים. אכלתי אי-תם ביחד. הפועלים הערבים שלהם ישבו בפינה. פתאום שמעו בחדר שות על התאונה הקטלנית שהיתה בכביש, בדרך לעזה. שנהרגו הרבה ערבים. אחד הנוכחים אמר: "מכל שאי-אפשר לעשות מהם שמן כחבר נות". קמתי ויצאתי. זכרתי את הסכון לרחיצה שעשו מהיהודים. אחרי-כך הוא בא להתנצל. לא נפי לט לו. זה היה ספונטאני. זה מה שגורא. אלה סימפטומים חולניים של חברה שמידרדרת החושבת שכל האמצעים כשרים למען המטרה — ואני לא יודע מה המטרה!

את אבי. הוא היה שלד מהלך. מיוזמן קראו לזה שם. רופא אחד אמר לי שצריך להשיג בשר בילד איכל טרי יקפה. יצאתי מה מחנה והלכתי לעיר. בדרך ראיתי חווה של איכר. נכנסתי אליו וברי קשתי לקנות ביצים. הוא שאל אותי כאיפה אני מהמחנה. אמרתי לו. הוא אמר: לא ידעתי. אחר כך הלכתי העירה להשיג קפה. התניוני שאל אותי: מאיפה אתה? מהמחנה. אמרתי לו. גם הוא אמר: לא ידעתי. יום יום היו באות קבוצות של אסירים מהמחנה ב' בוכנוולד לנקות את העיר ולפנות את ההריסות. אבל הם לא ידעו! אחרי המילחמה התגלגלו האב ור הבן בדרכים גדושות הפליטים של אירופה. הם חיפשו את האם. כשהיו בלנדסברג. עיירה בבואריה. פגש שמלצמן באנשי בית-ר. שביקשו לגייס אותו לשורותיהם. הוא השי'תף שם בהפגנה אחרי שהוכה ילד יהודי. האם נמצאה לבסוף. והמי שפחה המשיכה בנדודיה. הם נסעו לבלגיה. גורשו בחזרה לגרמניה. היו בכלא באאן, ולבסוף הגיעו לי דרום צרפת והתיישבו שם.

כשהיה בן 11 התחיל שלמה ש'מלצמן ללמוד קרוא-וכתוב. כשסיים את בית-הספר התיכון באויניון, הוא זכה בפרס ראשון בצרפתית. כשהיה בן 16 ביקש לברוח ולהגיע לישראל. אך נתפס על-ידי המיו. טרה הצרפתית והוחזר לבית הוריו. אחרי-כך הלך ללמוד רפואה באוני' ברסיטת מארסיי. ואחרי שנה הגיע

רגינה. הצליחה להבריח אותו יהודי עימה לעיריך אופאטוב. שבה היו הוריה. אחרי-כך הם הצטרפו אל האב. ועימו עברו למחנה-עבודה אהל בצ'סטחובה. הוא זוכר את מפקד המחנה. גרמני נמוך וגיבן, שקרא לכלב הרועים הגרמני שלו "מענטש" (אדם) ואילו לפועלי הכפייה קרא "הוינט" (כלב). מצ'סטחובה ניסה אביו להימלט. דיתה שם קבוצה של אסירי-כפייה שהתארגנו לבליה. שניים יצאו ראשונים. פתאום נשמע ירי של